

DÜŞÜŞÜN
DÖRT MEVSİMİ

AHMAD ZIYA

Farsçadan Çeviren
Nihat Değirmenci

1.

Gece sabaha kadar kâbus gördüm. Göz kapaklarım üst üste bindiğinde Gurfani bir Ehrimen gibi gözümün önünde dikiliyordu. Kaçıyordum, bir sokaktan başka bir sokağa, bir bahçeden başka bir bahçeye, bir harabeden başka bir harabeye koşuyordum. Öyle koşuyordum ki nefes nefese kalıyordum; ama durduğum anda, o, karşıma geçip havada asılı bir Azrail gibi dikiliyordu, keskin ve parlak kılıcını kaldırıp başının etrafında çeviriyor ve haykırıyordu: 'Allahu Ekber...' O anda kan, her yeri kaplıyordu, nefesim tıkanmış, dehşete kapılmış bir halde sıçrayarak uyanıyordum, terimi siliyor ve kendimi odada, eşimin yanında gördüğümde rahat bir nefes alıyordum.

Yerimden kalktığımda hava karanlıktı. Banyoya gittim. Biraz kendime gelmek ve saraya gitmeye hazırlanmak için soğuk bir duş almak istedim. Ah, saray! Nasıl bir felaket yuvası bu saray? Kim bana koruma olmamı söyledi ki? Ben kimin canını koruyorum? Taliban, Kâbil'in kapısına dayandı, o, hâlâ halka kalacağını söyleyip imar vaadinde bulunuyor. Nereyi imar ettin? Nereyi inşa ettin? Senin hükmün nerede? Valilerin ve komutanların birbiri ardından şehirleri, ilçeleri teslim ediyorlar. Hepsi de kaçma düşüncesinde. Amerika, Doha'da ülkenin teslim belgesini çoktan imzaladı ve adım adım ülkeyi devrediyor. Sen hiçbir şey değilsin, hiçbir şey! Uyan!

Yüzlerce kez yanında durup kimse ona saldırmasın diye gözlerimi dört açarak dikkat kesilmişken açıklamalarını duymuştum: "Altı milyon kişiye iş imkânı sağlayacağım... Asya'ya elektrik ihraç edeceğim... Rüzgârları kullanacağım... Hava ve kara koridorları inşa

edeceğim... Ahmed Şah Baba'nın halefiiyim ve ülkeme kem gözle bakanın gözünü oyarım..." ve yüzlerce başka boş sözler...

Uzun zamandır kötü duygulara kapılmıştım. Bu hükümetin bir gün yıkılacağını, Gurfani ile yoldaşlarının Kâbil'e geleceğini düşünüyordum. Kâbil'e varır varmaz beni bulacaklarını düşünüyordum. Gani ve hükümetiyle işleri yok, benimle işleri var. Gani onların düşmanı değil ki! Düşmanları benim. Gurfani yarım kalan işini tamamlamaya geliyor. Babamı, annemi ve kız kardeşimi öldürdü ve şimdi beni öldürmeye geliyor. Gurfani için Kâbil'in fethi, fetih değil; beni öldürmek fetih.

Üzerime soğuk su dökülüyor, tüm bedenim titriyordu. Gurfani kâbusunu soğuk duş bile silemiyordu. Zihnimin onunla meşgul olmaması için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, olmuyordu. Musluğu kapattım. Başımı ve vücudumu kuruladım, elbiselerimi giydikten sonra banyodan çıktım.

Mutfaktan hoş bir yemek kokusu yayılıyordu. Bu, Mahgül teyzenin geldiği ve kahvaltı hazırlamakla meşgul olduğunun işaretiydi. Mutfğa yöneldim ve tam Mahgül'ün iki adım önünde durdum.

"Merhaba teyze!"

Yüzünü çevirdi, beni baştan ayağa süzdü. Öyle baktı ki sanki Gurfani'nin kılıcı gırtlığıma dayanmış, ölümle aramda birkaç saniyeden fazla mesafe kalmamış gibi.

"Selam verdim teyze."

Havluyu elimden aldı, mutfğın sonuna doğru gitti. İnce ve yumuşak sesini duydum:

"Merhaba"

"Ne haber?"

Bir ah çekti ve:

"Perişanlık! Taliban Kâbil'in kapısına dayandı... Radyoları dinlemiyor musun? Sen kendin Cumhurbaşkanlığı'nda değil misin?"

Gözlerim, serdiği sofraya kaydı. Bir dilim ekmek, bir tabak hağineyle biraz peynir ve reçel dizmişti. Banyo suyunun şır şır sesinden uyandığımı ve duştan sonra doğrudan mutfğa geleceğimi anlamıştı.

“Eline sağlık teyze, kahvaltıda hazır olmuş.”

Havluyu mutfağın köşesine koyduğu sepete attı ve bana döndü:

“Otursana, soğuyacak.”

Gidip masaya oturdum:

“Vay vay! Havayı ne güzel kokuttun”.

“Afiyet olsun!”

“Biber koydun mu?”

Yorgun ve ruhsuz bir şekilde:

“Hı... Koydum.”, dedi.

“Teyze, bugün çok keyifsizsin; bir şey mi oldu?”

O, yorgun sesiyle:

“Gece sabaha kadar gözümü kırpmadım. Hep seni düşündüm.”

Ah! Demek ki o da benim için endişeleniyor. Bu korku ve kaygı, herkese pençesini atmış.

“Sen neden uyumadın ki teyze?”

“Senin üzüntünden! Senden başka kimsem kalmadı, başına bir iş gelmesinden korkuyorum.”

Neden delice güldüm bilmiyorum. Belki de ona moral vermek istedim:

“Teyze beni merak etme! Eğer Gani’ye ulaşırlarsa, bana da ulaşırlar.”

Sanki rahatlamış gibi, gidip bir salatalık ve iki domates yıkadı, bir tabak ve bir bıçakla getirdi, yanıma oturdu:

“Hadi ye, soğudu. Ye çünkü bütün gün o lanet tüfekle ayakta olacaksın. Bunları da doğrayayım, afiyetle ye.”

O, doğramaya başladı, ben de yemeye.

“Sena uyuyor mu?”

“Evet. Bebek gibi mışıl mışıl.”

“Artık geceleri ağlamıyor mu?”

Yalan söyledim, daha dün gece ağlamıştı.

“Hayır, uzun zamandır ağlamıyor. Teyze! Benimle konuşmuyor ki. Geceyi boş ver, gündüzden bahset. Gündüz keyfi nasıl.”

Teyzem iç çekti, mutsuz bir şekilde dedi ki:

“Kadınları anlamak için kadın olman lazım. Sen hiç yoksun ki... Haftada iki üç gece geliyorsun; hepsi bu... Zavallının tepesinde horoz gibi zıplıyorsun. Sabah da guslünü alıp gidiyorsun. Zavallıya yüreğim yanıyor. Ne babası var ne annesi, ne kız kardeşi var ne erkek kardeşi. Biraz benimle konuşuyor, sonra çaresiz, perişan halde pencerenin yanına gidiyor. Evin önündeki meydanda bağırıp çağıran çocuklara bakıyor. Gözyaşları dökülüyor. Yanıma gelip oturuyor, Teyze! Kardeşimden, Yama'dan haber var mı? diye soruyor, İyi mi? Nebi onu öldürmedi değil mi?, diyor. Başını okşuyorum, yüzünü öpüyorum; hayır, neden öldürsün? Nebi katil değil. Nebi yufka yürekli ve merhametlidir, diyorum. Bir serçeyi bile öldürmek için elini kaldırmaz. İntikam ve öldürme peşinde olsaydı seni öldürürdü. Senin kardeşin de sapasağlam, diyorum. Neden zavallı çocuğa, kardeşini ilk günden serbest bıraktığını söylemiyorsun? Yazık. Allah'tan kork. Ona, Yama'nın babasının yanında olduğunu söyle. Bırak rahatlasın. Bırak bu kadar göz yaşı dökmesin. Bırak bu kadar yanmasın.”

O sustu, ben ağzıma bir lokma daha attım, dolu ağızla dedim ki:

“Teyze söyleyeceğim; ama şimdi değil... İnadını bırakıp benimle konuştuğunda ben de merhamet edip ona kardeşinin sağ ve sağlıklı olduğunu, babasının yanında olduğunu söylerim. Ona her şeyi söylemek için çocuğunun doğmasını bekliyorum ve keçi inadından vazgeçmesini. Allah şahit, şimdi korkuyorum. Tam bir vahşi ve asi. Yaptığım nikâh umurunda değil. Karnında taşıdığı çocuk da umurunda değil. Yama'nın babasının yanında olduğunu söylersem hemen kaçıp gitmesinden ve bir gün geldiğimde yerinde yeller estiğini görmekten korkuyorum.”

Teyzem iç çekti, sabırsızca dedi ki;

“Nereye kaçacak? Sitenin önüne güvenlik kulübesi koymuşsun... kuş uçamaz. Dört gözle insanların gidiş gelişlerini kontrol ediyorlar. Zavallı çocuk nereye kaçabilir? Nereye gitsin? Nereyi biliyor? Kâbil'de yaşıyor ama bir gün bile şehri ve çarşıyı görmemiş, hatta evin yolunu bile bilmiyor. Nereye gidecek? Bahtsızlığına yüreğim yanıyor.”

“Teyze, ben onu öldürmek için getirmiştım, acılar içinde öldürmeye getirmiştım. Bir koyun gibi beslemeye getirmemiştım. Şimdi de hayatta olduğu için ve eşim olduğu için Allah’a şükretsin. Keçi inadını bırakıp benimle insan evladı gibi konuşmazsa benden merhamet ve ilgi göremez. Gönlün rahat olsun... Kulübeyi ve güvenliği babası için koydum. Bir bakmışsın köpekleri gelmiş, hepimizi öldürmüş.”

Teyzemin yüz ifadesinden cevabıma ikna olmadığını anladım. O beni büyüttü, nasıl inatçı ve dik kafalı biriyle karşı karşıya olduğunu biliyor. Sohbetin konusunu değiştirdim;

“Teyze kaç tane biber koydun?”

“Bir”

“Acı değil”

“Acıydı, anneciğim! Tadına baktım, hâlâ dilim yanıyor.”

“Teyze bir tane daha ver.”

Şaşkın bir bakışla yerinden kalktı, biberlere doğru gitti, birkaç tane getirdi, elimin yanına koyduğu esnada dedi ki:

“Mideni yakma! Acıdır, iki kere yakar...”

“Yüksek sesle güldüm: “Bunu iyi dedin... Ancak ağzı yakmayan biber, götü yakmaz.”

Ağzının içinde mırıldandı, ben bir biber alıp çiğnedim; ama acıdan hiç eser yoktu.

“Teyze! Vallahi acı değil. Manav seni kandırmış.”

Bir kez daha şaşkın bakışlarını bana yöneltti:

“Nebi! Bugün sana ne oldu? Neden ağzının tadını anlamıyorsun?”

O anda teyzemin haklı olduğunu düşündüm. Belki de aşırı kaygıdan dolayı tat alma duyumu kaybetmişimdir. Tam lokmayı yutup bir şey söyleyecekken o bir biber aldı, ucunu kırdı ve çiğnemeye başladı. Biber dişlerinin arasında parçalandığı anda yerinden fırladı ve çöp kutusuna doğru koştu. Tükürdü, tuhaf sesler çıkararak ve ardı ardına öksürerek kızarmış yüzle, dudakları morarmış bir şekilde yanıma döndü:

“Nebi! Öldürdün beni... yandım, kavruğum...”

Beni korkuyla karışık bir gülme tutmuşken, aceleyle ona bir parça ekmek uzattım:

“Al, domatesle birlikte çiğne, acıyı alıı.”

Ekmeđi elimden kaptı ve bir parça domatesle çiğnemeye başladı. Ben de artık ona bakmadan omletimin kalanını yedim, tam yerimden kalkmak üzereyken, bir elini omzuma koydu, diğer eliyle de salata tabağını işaret etti: “Bunları da ye.” Mecburen tekrar oturdum ve yemeye başladım. O, bir yudum su içmeye gitti, geri geldi ve karşımda durdu:

“Daha iyi misin?” diye sordum.

Burnundan akan suyu kolunun ucuyla sildi:

“Teyzem, ben artık bana eziyet edeceğin bir yaşta değilim... Benim midem bu biberleri kaldırmıyor... Sen de daha az ye... Mide-ni deler...”

Bunun bir şaka olduğunu bilmesini istedim:

“Başım gözüm üstüne teyzeciğim.”

“Gözüne kurban... Boyuna posuna feda olayım... Teyzem! Köy yumurtaları otuz tane oldu, komşu parasını istiyor.”

“Tamam veririm.”

“Varsa bana da ver... Vaziyet iyi değil, kargaşa çıkar ve evimizde bir şey olmaz diye korkuyorum.”

“Tamam! Sana da veririm.”

“Sağ olası. Gece gelecek misin?”

“Sanmam... Eğer alarm durumu olursa, hayır.”

“Belli ki var... Görmüyor musun, yerden gökten bela yağıyor?”

“Teyze, kendimi bildim bileli durum hep böyleydi. Sen kaygılanma! Arya Sitesi güvenli bir yer. Bir yanında havaalanı, diğer yanında Erg Sarayı var. Kimse bu iki bölgeyi almadan buraya ulaşamaz.”

Benim kâbuslarıma işaret etti:

“Senin yüz tane düşmanın var, korkuyorum, önce senin canına kastederler.”

Bana bile tuhaf gelen bir gülüşle onu bir kez daha teselli etmek istedim:

“Hahaha... Yok, için rahat olsun... Gani’yi öldürürler, beni öldüremezler. Beni öldürmek kolay değil...”

Bana annemmiş gibi baktı:

“Allah’a emanet! Kendine dikkat et! Her namazımda dua ediyorum, Allah’tan senin gölgeni başımızdan eksik etmemesini diliyorum”

Mahgül teyzeyi çok severdim. Sena’yı getirdiğimden beri, sabah erkenden gelir, geceleri geç vakitte dönerdi. Bazen geceleri evde olmadığımında, onun yanında kalır ve gönülden, canla başla ona göz kulak olurdu. Mahgül teyze bedbaht bir kadındı. Allah, ona tek bir oğul vermiş, o da uyuşturucu bağımlısı olmuştu. Kocasını ise iç savaşlar elinden almıştı. Bir daha kocaya varmadı ve gençliğini oğluna adadı.

Mutfaktan çıkarken sesi geldi:

“Annem! Ara sıra beni ara, sesini duyunca içim rahat ediyor. Sana bir şey olursa dünyam yıkılır. Bu, Allah’ın cezası bağımlı oğlumla ne halt ederim?”

Teyzem kendisini düşünmüyordu, hep benim, Sena’nın ve oğlunun derdindeydi.

“Teyze, burası muz cumhuriyeti mi? Ben heykel miyim? Birinin eli bana ulaşana kadar bin tanesini öldürürüm. Nebi’ye ulaşmak kolay değil. Sen kafanı yorma. Senin evladın da aç kalmaz. Ben yaşadıkça, kimse sizin saçınızın tek bir teline bile dokunamaz. Rahat ol, içini ferah tut!”

Konuşurken üzgün üzgün bana bakıyordu. Konuyu değiştirmek ve hiçbir şey olmayacakmış izlenimi vermek istedim:

“Banyo sıcak, Sena uyanınca onu banyoya götür! Gusül aldır. Hah, tıraş makinesini de rafa koydum. Onun tüylerini de kes, keçi sakalı gibi uzamış...”

Tabakları toplayan Mahgül bir an durdu:

“Dünyadan bela yağıyor, senin aklın bacak arasında... Utan, haya et!”

O tuhaf kakhaham bir kez daha patladı:

“Hahaha... Tüm belalar tam da ... O bacak arası yüzünden her gün kendilerini patlatıyorlar. Biriyle de yetinmiyorlar, nasibimiz yetmiş iki tane olsun cennete gideceğiz diyorlar. Zavallı ben sadece bir taneyle yetiniyorum.”

“Gülme! Annesinin kucağından ayırdın, kendi altına aldın. Temizlenmeden, karılıktan ne anlar o. Allah’tan kork!”

“Anlıyor, anlıyor... Öğrettim... Hem karılık yapmanın ne zorluğu varmış ki? Küçük de değil, eğer küçük olsaydı hamile kalmazdı.”

Sinirlendi:

“La Havle vela... Allah’tan kork! Büluğa ermemiş kızın da çocuğu olur. On iki, on üç yaşına gelip ve âdet görünce gebe kalır. Masum çocuğa karşı merhametli ol. Yedi aylık hamile. Yanında ne anası var ne babası ne erkek kardeş ne de kız kardeşi var. Günahtır... Küçücük, manken gibi kızı kapmışsın her gece onun tepesine zıplıyorsun, daha ne istiyorsun? Allah’tan kork!”

“Teyze... Sence... Kaç yaşındadır?”

“Ne bileyim... Hiç sormadım... On beş, on altı yaşında görünüyor... Belki daha küçüktür, daha büyük değil...”

Dalgın dalgın koridora gittim, giyindim ve biraz para alarak tekrar mutfağa geri döndüm:

“Mahgül teyze, onu yıkayıp pakla, tek bir kıl bile görmeyeyim.”

Teyzem bu sefer kendi kendine homurdandı, birkaç kez ağzında bir şeyler geveledi ama dile getirmedi. Onu kendi haline bırakmak istedim. Para kesesini masanın üzerine koydum:

“Al teyze, yüz bin var. Durumlar iyi değil dedim. Yanında biraz para bulursa, iyi olur. Komşunun borcunu da öde, kendine de alışveriş yap. Haklısın, bu memlekete hiç güven olmaz. Bir bakmışsın kargaşa çıkmış.”

Teyze paralara bir baktı ve başını salladı:

“Git! Yolun açık olsun, kendine dikkat et. Yerden gökten bela yağıyor. Ara mutlaka!”

Güneş, ışınlarını Güllhane Sarayı ve Çehar Çınar Sarayı'na vurmadan önce, saat kulesinin tepesini sarartmıştı, sarımsı taşlarını altın gibi gösteriyordu. Saray hâlâ sessizlik içindeydi; memurların geldiği, İkinci Saray'ın kapısının açıldığı, Cumhurbaşkanı'nın tüm muhafızları ve yardımcılarıyla beraber dışarı çıktığı saat sekize kadar herhangi bir hareketlilik ve koşuşturma olmayacaktı. Sadece servi ve çınar ağaçları sabah esintisiyle dallarını yumuşakça ve ağır ağır sallıyor, inatçı papağanlara hayırlı sabahlar diyorlardı.

Doğrudan Koruma Müdürlüğü'ne gittim. Bu müdürlüğün binasını Amerikalılar inşa etmişti. Müdürlük, Saray'ın batısında yer alıyordu, Amerikalılar, Cumhurbaşkanı'nın hayatını koruma sorumluluğunu üstlendikleri sürece burada yaşamışlardı. Koruma Müdürlüğü oldukça da büyüktü. Ofisler, yatakhaneler, askerî araçlar için birçok park yeri ve büyük bir spor ve eğitim alanı da bulunuyordu.

Koridorlar ve odalar neredeyse boştu. Henüz komuta odasına ve ofise ulaşmamıştım ki Kerim odalardan birinin kapısını açtı ve yolumun üzerinde bitiverdi:

“Gel! Aldım.”

Onun sözleri, komuta odasına gidip günlük programı almaya gerek olmadığı anlamına geliyordu. Geri döndüm ve biraz hoşbeşten sonra, onunla ofise doğru yola koyuldum. Doğrusu ofis de sayılmazdı; burası bizim dinlenme yerimizdi. Bir muhafızın sadece nöbet tutup birilerinin canını korumaktan başka ne işi olurdu ki ofisi olsun? Nöbet aralarındaki vakitlerde, ben, Kerim, Haşim ve Enver orada toplanır, çay içer, fıkra anlatır, birbirimize takılır, eğer fırsat bulursak biraz da kestirirdik.

Kerim yolda sordu: “Seni de mi gece uykusu tutmadı?”

Aah! Demek ki geceyi sadece ben uykusuz geçirmemişim, başkalarının da gözüne uykusu girmemiş. Herkes endişeli. Belki de herkes değil, ben, Kerim, Enver ve Haşim. Biz dördümüz hayatımızla oynamıştık.

“Nebi Han! Neye daldın?”

Kerim'in sesi adımlarımı gevşetti. Yüzümü çevirip koridorun

lambalarının ışığında solgun ve yorgun görünen yüzüne baktım.

“İnan, gözümü kırpmadım. On kez balkona çıktım ve şehre baktım. Bir tüfeği balkona koydum, birini kapının önüne, birini de mutfağa... İller birer birer düşecek, hiç şüphe yok ki, Kâbil’de yağılacaklar, sokakları ve pazarları Taliban alacak diye düşündüm.”

Benimle birlikte yavaşlayan Kerim, adımlarını hızlandırdı.

“Gel deli! Kâbil’i almak kolay değil. İçişleri, Savunma ve Güvenlik Bakanlıklarından kırk bin asker bu şehirde. Yüzlerce büyükelçilik var. Amerika ve NATO hâlâ burada... Gel, kendini maskara etme!”

İmalı bir şekilde:

“Sen de bu kadar gönül rahatlığıyla hiç uyuyamadın?!”

Sesli güldü:

“Aslında başkalarının endişesi beni de endişelendirdi. Akşamdan gece yarısına kadar telefon ettiler, kalsınlar mı kalmasınlar mı, savaş çıkacak mı çıkmayacak mı, Eşref Gani’nin kafasından ne geçiyor, savaşacak mı barış mı yapacak diye sordular... Bilmiyorlar ki, korumaların kendi kıçlarından bile haberleri yok.”

“Ön cephe nerede? ‘Koruma Müdürü’ ne diyor?”

“Onu daha görmedim... Saat sekizde gelecek. Mesaj bırakmıştı, saat başında toplanmamızı söyledi, diyecekleri varmış.”

Saatime baktım, sekize daha bir buçuk saat vardı.

“Bugün spora gitmeyeceğim, bir saat uyuyacağım. Allah yardımcımız olsun.”

“İyi dedin... Benim de gözümden uyku akıyor. Bir gözüm açık bir gözüm kapalı”

“Kerim, Logar’dan ne haber?”

“İyi bir haberim yok. Logar dün düşmüş... Senle ben bütün köprüleri yıktık... Şimdi ne gidiş yolumuz var ne dönüş... ‘Gurfaniler’ kanımıza susamışlar.”

Kapıyı o mu açtı ben mi anlamadım. Bir anda kendimi odada, silah sandıklarının ortasında buldum.

“Bunlar ne?”

“Dün akşam depoya gidip Haşim’den aldım. Herkese kötü gün-

ler için verdiler; ama ben daha fazla aldım. El bombası ve RPG de almalıydım, ama unuttum. Bugün de Haşim'in nöbeti. Bir kez ona git... Allah'a yemin ederim ki, son nefesime kadar vuruşacağım... Ölümse ölüm... 'Gurfaniler'in elinin bana ulaşmasına izin vermem.'

Sarayda kâbuslar unutulacak sanmıştım ama Kerim'in söylediklerinden sonra korku ve kaygı beni yeniden sardı. Gittim, çay demlemek için çay makinesini prize taktım ama Kerim hemen koştu, prizden çekti ve:

"Allah'ın safi! Boş çay makinesini kim prize takar?," dedi.

Kâğıdı elime verdi ve çay makinesine su doldurmak için odadan dışarı çıktı.

Gittim ve bir ölü gibi kendimi yatağa attım. Yatağın ayağı sanki kırılmış gibi şiddetli bir ses çıkardı ama umursamadım. Bu anda, omuzlarım ve boynum da kırılmış olsaydı herhalde acı hissetmezdim.

Bu Kerim, kendini kandırıyor. Bir orduyla nasıl savaşıyor? Eğer Taliban Kâbil'e yığılırsa, bir ya da iki kişi yığılmayacak ki sen onlarla savaşasın. Onlar Yecüc Mecüc gibi gelirler ve göz açıp kapayıncaya kadar sana ulaşırlar. Eğer ben de Haşim'e gidip silah ve mühimmat ver dersem, o bana hayır demez. Haşim de tıpkı Kerim ve Enver gibi kötü gün dostuydu. Biz dört arkadaş her zaman birbirimizin imdadına yetişirdik. Birlikte birçok iyi ve kötü günlerimiz oldu. 'Çarh Operasyonu'na hep birlikte gitmiştik, keşke gitmeseydik. Aman Allah'ım, neler oldu? Kapı açıldı ve Kerim çay makinesiyle içeri girdi.

"Su doldurdum ama ben çay içmeyeceğim, uyuyacağım. Çay uykumu kaçırıyor" dedi.

"Haklısın, çaydan vazgeçtim... Bugünkü program ne?" Çay makinesini masanın üzerine koydu ve okumadan yere attığım kâğıdı aldı, ona sadece göz ucuyla bakıp:

"Ben on ikinci mevkideyim, sen de sekizinci... ama bugün her an değişebilir. Bu, 'Dünyanın İkinci Düşünürü'ne bağlı. Birkaç gündür sürekli program değiştiriyor."

Bunu söyledi ve kahkahalarla güldü. Eşref Gani'nin sözleri ve yaptıkları, her zaman onun için mizah ve alay konusuydu.

“Kerim! Çocukların geri kalanı nerede? Bugün odalar boş görünüyor.”

Yatağına doğru yöneldi, uzanıp örtüyü üzerine çekerek dedi ki:

“Birkaçı gelmedi, birkaçı da ‘görevli’ olarak Pedula Ovası’na gitti. ‘Düşünür Beyin’ bugün oraya gitmeyi planlıyor, orada evsiz kalanları ziyaret edecek. Ona göre hiçbir sorun yok, dünya güllük gülistanlık... Haydi uyu!”

*

Nöbeti Şafi’den devraldım. O gece yarısından itibaren işe başlamıştı, tüfeğini bana verdi, esnedi, ağır ve yorgun adımlarla Koruma Müdürlüğü’ne doğru yürüdü.

Cumhurbaşkanı’nın, Harem Sarayı’nda bir görüşmesi vardı. Program listesinde bu programdan hiç bahsedilmemişti. Koruma Müdürü benim mevkimini değiştirmişti. Sekizinci mevki yerine yedinci mevkiye atanmışım. Sekizdeki toplantımız da iptal olmuştu. Artık, Eşref Gani’nin beklenmedik görüşmesini öğrendiğimde, iptalin sebebini de anlamışım. Yedinci mevki, Harem Sarayı’nın kapısının önündeydi. Diğer üç koruma görevlisiyle birlikte protokol ekibinden çocuklar da burada bulunuyordu. Herkes huzursuz ve tedirgin görünüyordu. Nevid’in yanına gidip sordum:

“Kiminle görüşmesi var?”

Misafirleri ağırlamakla görevli olan Nevid, yavaşça cevapladı:

“Katar’dan biri.”

“Elçi mi?”

“Hayır, elçi değil. Elçiyi tanırım. Bu adamı daha önce hiç görmedim...”

“Barış olacak mı?”

Acı acı güldü:

“Dua et!”

Aramızda başka bir konuşma geçmedi. Cumhurbaşkanı’nın bu görüşmesinin çok önemli olduğunu düşünüyordum. Belki de Katar’ın gönderdiği kişi barış ve ateşkese dair bir teklif getirmiştir.

Barış olsa ne olacak? O zaman ben güvende mi olacağım? Hayır! Barışta bile güvende değilsin... “Şeyh Raşid Gurfani” için barış ve savaş fark etmez. Eğer barış olacaksa, bu başkaları içindir. Sen güvende olacak bir şey yapmadın. Kıçını öküzün boynuzlarına vurdun, kendini ateşe attın, şimdi de acısına katlan.

“Münferidzade'nin “Çocuklar, güneydin!” diyen sesiyle düşüncelerim dağıldı. Bugün marka takımından ve pembe kravatından eser yoktu. Kot ceket ve kot pantolon giymişti.

Herkesle tokalaştı ve ilk sorusu şu oldu: “Çocuklar! Ne haber?”

Birisi seslendi:

“Münferidzade Bey haberler sizde. Siz söyleyin, ne oluyor?”

Gülerek dedi ki:

“İyilik güzellik. Her şey düzelecek. Endişelenmeyin...”

O hâlâ konuşuyorken, Aşıkullah da geldi. O da Münferidzade gibi sivil kıyafetler giyinmişti. Zara, Gucci ve Fendi takım elbiselerinden haber yoktu. Sadece elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla bize selam verdi. Münferidzade ile biraz uzaklaşıp fısıldamaya başladı. O sırada, saraya yakın mesafeden bir silah sesi duyuldu. Aramızdan birisi ‘Geldiler!’ diye bağırdı. Hemen ardından telsiz kulaklığım aktif hale geldi. Ekip liderinin sesiydi: “Çocuklar! Endişelenmeyin, sarayın dört tarafı kontrol altında. Onuncu Birlik ve Güvenlik Birliği her yerde, eğer bir şey olursa bize haber verirler.” diyordu.

Sağır olmuş kulaklar ve felç olmuş duyular, silah sesi tekrar duyulmayınca normal haline döndü. Münferidzade ile Aşıkullah kendi fısıldaşmalarına kaldıkları yerden devam ettiler. Aşıkullah da saraydakiler arasında pek sevilen bir yüz değildi, sosyal medyada ya da basında onun hakkında sürekli çıkan haberler, memurlar arasında alay konusu oluyordu. Son zamanlarda “Heşt-i Subh” gazetesindeki “Cüceler Cumhuriyeti” başlıklı bir yazıda, Cumhurbaşkanı'nın etrafındaki halka, onu kuşatan ve bir robot gibi yönlendirip yöneten ‘Dört Kolpacı’ya benzetilmişti.

Ben, Hamid Karzai'nin de korumasıydım. O zamanlar durum daha iyiydi. Saray ortamı daha samimi ve şeffaftı. Herkes kendi işine

bakıyordu ve “Heşt-i Subh” gazetesinin dediği gibi, böyle “Cüce Oyunları” yoktu.

Eşref Gani'nin unvanını ve makamını henüz bilmediğim Katarlıyla görüşmesi sona erdi, ancak Münferidzade ve Aşıkullah, Harem'e girmek için izin alamadılar. Habib Yar, Katarlı misafiri uğurlayıp aracı yola çıktıktan sonra tekrar Harem Saray'a döndü ve kapının önünde protokol ekibindeki çocuklara, Cumhurbaşkanı ile birkaç dakika özel bir işi olduğunu, haber verdiğinde, diğerlerinin toplantıya katılabileceklerini söyledi.

Çok geçmeden Münferidzade, Aşıkullah ve protokol ekibinden birkaç kişi Harem Saray'a gittiler ve Cumhurbaşkanının sabahki toplantısı başladı. Hiçbir zaman toplantılarda neler olup bittiğini merak etmemiştim. Korumalığı meslek edindiğimden beri, yalnızca silahı tetikte tutmayı ve çevremi gözlemlemeyi öğrenmiş bir korkuluğa benzemiştim. Siyasetle miyasetle işim olmazdı. Ama bugün öğrenmeye can atıyordum. Kerim'in dediği gibi, bu “Düşünür Beyin”in kafasında ne olduğunu bilmek istiyordum. Benim durumumun da açıklığa kavuşması için, neler olacağını bilmek istiyordum.

Hiçbir zaman sarayı böylesine sessiz ve ıssız görmemiştim. Memurların yarısından çoğu gelmemişti, gelenlerin de yüzünden korku akıyordu. Hatta *Heşt-i Subh* gazetesinin tabiriyle durumu bu günlere getiren o “cüceler” bile endişeli ve perişan görünüyorlardı.

Papağanlar, bugün sabahın köründe, gürültü patırtı çıkartıp velleyle o çınardan bu çınara uçup sonra sakinleşmişlerdi. Harem Saray ile Koti Bahçesi'nin çınarlarını hiçbir zaman papağansız görmemiştim, ama şimdi ne kadar bakarsam bakayım yalnızca boyunlarının altında ince kırmızı bir çizgi olan o yemyeşil inatçı papağanlardan eser yoktu. Sanki Saray artık onlar için güvenli bir yer değildi, gitmişlerdi.

Hatta çaycı şefleri bile konuşacak havada değillerdi. Siyah kıyafetler giyen, beyaz gömleğinin yakasına papyon takan ve her zaman yüzünde bir gülümseme olan genç Münir, bugün birkaç kez Harem